

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 160/2019-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9 Er 117/2003 z 8. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Er 117/2003 z 8. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola po jej doručení pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V zmysle čl. X bodu 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľky 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej účastníčkou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 117/2003 a povereným súdnym exekútorom JUDr. Ľubomírom Pekárom pod sp. zn. Ex 955/2003, predmetom ktorého je vymoženie sumy 824,20 € s príslušenstvom v prospech oprávnenej obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO 35807598 (ďalej len „oprávnená“). Podkladom na vykonanie exekúcie je platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 18 Rob 739/2002 z 30. septembra 2002, ktorým bola sťažovateľke (okrem iného) uložená povinnosť zaplatiť oprávnenej sumu 24 830 Sk (t. j. sumu 824,21 €, pozn.) s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 28. augusta 2002 do zaplatenia.

4. Okresný súd (napadnutým) uznesením sp. zn. 9 Er 117/2003 z 8. novembra 2018 zamietol návrhy sťažovateľky ako povinnej z 27. februára 2013 na zastavenie exekúcie, ako aj na odklad exekúcie. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu nebolo prípustné odvolanie.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej označených práv garantovaných ústavou a dohovorom.

5.1 Sťažovateľka uvádza, že okresný súd v predchádzajúcom priebehu exekučného konania uznesením sp. zn. 9 Er 117/2003 z 18. augusta 2017 vyhlásil exekúciu v časti vymáhania sumy 293,10 € a úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 824,20 € od 28. augusta 2002 do zaplatenia za neprípustnú a v tejto časti ju zastavil. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) však na základe odvolania oprávnenej uznesenie súdu prvej inštancie z 18. augusta 2017 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie o opätovné rozhodnutie.

5.2 Po vrátení veci odvolacím súdom okresný súd napadnutým uznesením návrhy sťažovateľky na zastavenie a odklad exekúcie zamietol a (podľa sťažovateľky) *„zamietajúce rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučný súd nemá právomoc preskúmať právoplatný a vykonateľný exekučný titul – platobný rozkaz všeobecného súdu, a nenašiel iné dôvody na zastavenie exekúcie“*.

5.3 Podľa sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu *„jej ako spotrebiteľovi upiera právo na ochranu pred vymáhaním plnenia, ktoré je hmotným právom zakázané, a vymáhaním tohto právom nedovoleného plnenia, v rozpore s dobrými mravmi a obchádzajúcim zákon, postihuje nad dovolenú mieru majetok sťažovateľky“* a je tiež *„v rozpore s rozhodnutiami všeobecných súdov v obdobných veciach“*. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje najmä na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 ECdo 199/2013 a sp. zn. 7 ECdo 222/2013, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 CoE 64/2010 a sp. zn. 9 Co 2/2011 a uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 545/2010 a sp. zn. I. ÚS 456/2011. Sťažovateľka argumentuje, že *„diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná... a zakladá porušenie práva účastníka na spravodlivé súdne konanie“*.

5.4 Sťažovateľka napokon poukazuje *„na absolútnu neplatnosť právneho úkonu – dohody o sankciách pre prípad omeškania vo výške 91,25 % ročne, pričom na túto absolútnu neplatnosť podľa § 39 Obč. zák... súd nielen mohol, ale aj mal – keďže pri*

absolútnej neplatnosti právneho úkonu nie je súd viazaný na aktivitu strany sporu či účastníka konania – prihliadať z úradnej povinnosti, ex offio“.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Okresný súd Nové Zámky rozhodnutím sp. zn. 9Er/117/2003-195 z 08. 11. 2018 v exekučnom konaní EX 955/2003, porušil základné právo sťažovateľky... na spravodlivé prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle jeho dodatkových protokolov, v spojení s článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky na poskytnutie súdnej ochrany a čl. 48 Ústavy SR na spravodlivé prejednanie veci pred súdom, a jej právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9Er/117/2003 z 08. 11. 2018.

III. Sťažovateľke... priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 EUR, ktoré je Okresný súd Nové Zámky povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Priznáva sťažovateľke náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Nové Zámky povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu do dvoch mesiacov po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa § 243h ods. 1 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

18. Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017) exekúciu súd zastaví, ak

- a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie,
- d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona,
- e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu (§ 55),
- f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať,
- h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie,
- i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,
- j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom,

k) rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh,

l) je výkon exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom,

m) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na

1. neprijateľné zmluvné podmienky,
2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo
3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

19. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017) exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Sťažovateľka v posudzovanej veci na základe argumentácie, ktorej podstata je popísaná, resp. citovaná v časti I (bod 5) tohto uznesenia, namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým boli zamietnuté jej návrhy na zastavenie a odklad exekúcie, došlo k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že výhrady sťažovateľky smerujú výlučne proti časti napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúcej sa zamietnutia jej návrhu na zastavenie exekúcie (a nie aj zamietnutia jej návrhu na odklad exekúcie).

21. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nešpecifikovala konkrétny odsek označeného čl. 46 ústavy (ani čl. 48 ústavy, k tomu sa však ústavný súd vyjadří ďalej, pozn.), avšak z obsahu ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplýva, že namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46

ods. 1 ústavy, ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené aj v záhlaví tohto rozhodnutia.

22. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

23. V kontexte argumentácie sťažovateľky, ktorou odôvodňuje namietané porušenie jej v ústavnej sťažnosti označených práv, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu práva garantovaného ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú pritom predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodňovala tým, že časť exekučným titulom (platobným rozkazom) priznaného nároku oprávnenej je v rozpore s dobrými mravmi, resp. že je založená na neprijateľných zmluvných podmienkach obsiahnutých v úverovej zmluve, ktorú sťažovateľka uzavrela s oprávnenou (konkrétne ide o úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy a časť istiny predstavujúcu poplatok za poskytnutie úveru, pozn.). Okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu vysloveným v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zamietnutie návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie odôvodnil v podstate tým, že exekučný súd je pri posudzovaní prípustnosti exekúcie oprávnený prihliadať v zásade len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu. Výhrady sťažovateľky (v jej návrhu na zastavenie exekúcie) sa pritom týkali zákonnosti, resp. opodstatnenosti samotného nároku oprávnenej, o ktorom už však bolo rozhodnuté právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom, ktorý sa stal podkladom na vykonanie exekúcie. Okresný súd v tejto súvislosti tiež poukázal na to, že sťažovateľka svoje výhrady v tomto smere mohla a mala uplatniť v odpore proti platobnému rozkazu, čo však neurobila (odpor vôbec nepodala, pozn.). Okresný súd zároveň konštatoval, že vo veci sťažovateľky nevzhliadol ani žiadne iné (sťažovateľkou neuvádzané) dôvody na zastavenie exekúcie.

25. Ústavný súd po preskúmaní veci, vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, dospel k záveru, že označené rozhodnutie všeobecného súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Právne závery okresného súdu podľa názoru ústavného súdu ani v kontexte argumentácie sťažovateľky nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem.

26. Vo vzťahu ku kľúčovej výhrade sťažovateľky, že napadnuté uznesenie okresného súdu je v rozpore s judikatúrou všeobecných súdov a ústavného súdu v obdobných veciach, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľkou uvádzané rozhodnutia súdov v exekučných veciach sa týkali exekúcií vedených na podklade rozhodcovských rozsudkov, resp. notárskej zápisnice, a nie na podklade rozhodnutí (rozsudkov alebo platobných

rozkazov) všeobecných súdov. Právna úprava pritom oprávňuje exekučné súdy na preskúmanie (aj) tých skutočností, ktoré boli rozhodné pre právne posúdenie vymáhaného (judikovaného) nároku ešte v štádiu pred vydaním exekučného titulu, len vo výslovne ustanovených prípadoch, a to predovšetkým pri osobitných kategóriách exekučných titulov, akými sú práve rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice (pozri napr. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014). O žiadny z takýchto prípadov však vo veci sťažovateľky zjavne nešlo.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že právny názor okresného súdu vyvoditeľný z jeho napadnutého uznesenia, že vo veci sťažovateľky nebol oprávnený preskúmať (vecnú) správnosť a zákonnosť nároku vyplývajúceho z právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, ktorý je podkladom na vykonanie exekúcie, považuje z ústavného hľadiska za udržateľný a zároveň za konformný s ustálenou judikatúrou slovenských všeobecných súdov v obdobných veciach (na uvedenom nič nemenia ani sťažovateľkou dodatočne poukazované rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, pozn.; pozri napr. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoE 45/2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 330/2016, krajského súdu sp. zn. 26 CoE 243/2014, m. m. najvyššieho súdu sp. zn. 7 EMCdo 3/2013). Napadnutým uznesením okresného súdu preto podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd opätovne poukazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že jeho úlohou nie je dopĺňať, resp. suplovať činnosť všeobecných súdov (ani iných orgánov verejnej moci), zisťovať (objasňovať) skutkový stav, ako ani nahrádzať ich právne závery svojimi vlastnými. Do právomoci ústavného súdu patrí dohľad nad zlučiteľnosťou účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej

veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (tak, ako v posudzovanom prípade sťažovateľky), ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv podľa ústavy, resp. práv podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

29. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež namieta porušenie svojho základného práva „na spravodlivé prejednanie veci pred súdom“ podľa čl. 48 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že čl. 48 ústavy v sebe zahŕňa právo na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v prítomnosti dotknutej osoby a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy). Argumentácia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti však nesmeruje k žiadnemu z označených práv a ňou uvedené právo „na spravodlivé prejednanie veci pred súdom“ možno považovať za inkorporované v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. v práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k namietanému porušeniu ktorých sa ústavný súd už v tomto uznesení vyjadril. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi obsahom základných práv garantovaných prostredníctvom sťažovateľkou označeného čl. 48 ústavy a jej sťažnostnou argumentáciou neexistuje príčinná súvislosť, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

30. Sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd z dôvodu, že napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv, jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu